

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 20 października 1927 r.

o dostarczaniu środków przewozowych dla wykonywania budowy i utrzymania dróg publicznych i mostów.

Na zasadzie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. W wypadkach, gdy organa administracji drogowej, wykonywające we własnym zarządzie budowę i utrzymanie dróg publicznych i mostów, nie mogą uzyskać w drodze dobrowolnej umowy środków przewo-

zowych niezbędnych dla wykonania tych robót — czy to wskutek odmowy ze strony posiadaczy środków przewozowych, czy wskutek żądania za ich wynajęcie zapłaty wyższej od stosowanej w promieniu 10 klm. od miejsca robót, może być zarządzone przymusowe dostarczenie odpowiednich dla tego celu środków przewozowych wraz z obsługą, za wynagrodzeniem.

Art. 2. Obowiązkowi przymusowego dostarczenia (art. 1) środków przewozowych podlegają wszyscy posiadacze tych środków, z wyjątkami wskazanymi w artykule 5.

Obowiązek ten wykonywa się wyłącznie w naturze.

Art. 3. Obowiązek dostarczania środków przewozowych nakładać należy na posiadaczy takich środków kolejno, równomiernie i z uwzględnieniem stosunków gospodarczych i zawodowych. Obowiązek ten nie może być nakładany na rolników w porze zasiewów, sprzętu siana i zbiorów ziemiopłodów.

Art. 4. Nie można żądać dostarczenia środków przewozowych z odległości większej niż 10 klm. od miejsca robót.

Art. 5. Od obowiązku dostarczenia środków przewozowych (art. 1 i 2) wolne są następujące instytucje i osoby:

- a) urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe i komunalne;
- b) instytucje użyteczności publicznej, służące celom społecznym, kulturalnym i gospodarczym;
- c) z zastrzeżeniem wzajemności osoby, którym służy prawo eksterytorjalności oraz szefowie zawodowych przedstawicielstw konsularnych państw obcych, będący obywatelami państwa wysyłającego, co do pojazdów, przeznaczonych do użytku urzędowego lub osobistego.
Nadto od obowiązku dostarczenia środków przewozowych wolni są ich posiadacze, o ile chodzi o następujące środki przewozowe:
- d) do których utrzymywania funkcjonariusze państwowi są obowiązani;
- e) służące do przewożenia poczty;
- f) licencjonowane ogiery i kłaczki utrzymywane tylko w celach hodowlanych, kłaczki wysokożrebne i kłaczki ze źrebiętami ssąciami w okresie 2 miesięcy;
- g) konie stale pracujące w kopalniach pod powierzchnią ziemi.

Art. 6. Zarządzenie o przymusowym dostarczeniu środków przewozowych wyda właściwa władza administracyjna I instancji, przytem odnośnie do gmin wiejskich, miejskich i gmin, nie sprawujących funkcji władzy administracyjnej I instancji, po wysłuchaniu wydziału powiatowego, względnie magistratu.

Art. 7. Zarządzenie oznaczy ściśle czas, w ciągu którego ma być wykonywane, albo też roboty, jakie mają być dokonane.

Art. 8. W wypadkach, w których środki przewozowe mają być dostarczone z poza granic obszaru, podlegającego powołanej w art. 6 władzy administracyjnej I instancji, interesowana władza porozumie się z władzą administracyjną I instancji obszaru sąsiedniego, która w następstwie wyda zarządzenie w myśl art. 6 i 7. W braku porozumienia między wspomnianymi władzami, rozstrzygnie sprawę przełożony nad nimi wojewoda, a gdyby odnośnie władze nie podlegały temu samemu wojewodzie, rozstrzygnie Minister Robót Publicznych.

Art. 9. Zarządzenie, o którym mowa w artykułach 6 i 8, będzie na polecenie właściwej władzy administracyjnej I instancji ogłoszone w odnośnych gminach.

Art. 10. Władze gmin wiejskich i miejskich, nie sprawujących funkcji władzy administracyjnej I instancji, w terminie przez władzę administracyjną określonym, oraz władze gmin miejskich, powyższe funkcje sprawujących, w czasie według swojego uznania, sporządzą alfabetyczny wykaz posiadaczy środków przewozowych, które mają być dostarczane i podadzą ten wykaz do powszechnej wiadomości.

Na podstawie tego wykazu władze gminne powołają z uwzględnieniem zasad, podanych w art. 2 i 4, poszczególnych posiadaczy do dostarczenia środków przewozowych przez doręczenie im nakazów imiennych.

Art. 11. W nakazach, o których mowa w artykule poprzednim, winny być wskazane: ilość żądanych środków, termin i miejsce ich dostarczenia.

Nakazy te winny być doręczone co najmniej na 7 dni przed terminem, podanym w nakazie.

Art. 12. Przeciw nieprawidłowemu przez władzę gminną powołaniu do świadczeń interesowany może wnieść przez tę władzę do bezpośrednio przełożonej władzy administracyjnej zażalenie w ciągu dni siedmiu od dnia otrzymania nakazu o dostarczenie środków przewozowych.

Od decyzji rzeczzonej władzy administracyjnej niema odwołania w toku instancji administracyjnych.

Zażalenie nie wstrzymuje obowiązku dostarczenia środków przewozowych.

Art. 13. Normy wynagrodzenia za przymusowe dostarczenie środków przewozowych oznaczy władza administracyjna, która wydała odnośne zarządzenie (artykuły 6 i 8), przytem odnośnie do gmin wiejskich i gmin miejskich, nie sprawujących funkcji władzy administracyjnej I instancji, po wysłuchaniu wydziału powiatowego, względnie magistratu.

Art. 14. Wynagrodzenie winno odpowiadać przeciętnemu wynagrodzeniu za użycie środka przewozowego, stosowanemu w danym czasie w promieniu 10 klm. od miejsca robót.

Wypłata ma nastąpić, o ile można, niezwłocznie po dokonaniu świadczenia.

Art. 15. Kto bez słusznej przyczyny uchylił się od obowiązku dostarczenia środków przewozowych w myśl rozporządzenia niniejszego, ulegnie karze grzywny do 150 złotych lub aresztu do 15 dni.

Władza, wymierzająca karę, oznaczy w orzeczeniu, na wypadek nieściągalności grzywny, karę zastępczego aresztu na czas nie dłuższy od 15 dni.

Art. 16. Do wymierzania kar, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem, powołane są władze administracyjne I instancji.

Art. 17. Przeciwko orzeczeniu władzy administracyjnej I instancji ukarany może wnieść w ciągu dni 7 od dnia doręczenia orzeczenia, na ręce tej władzy, żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi powiatowemu (pokoju), który zastosuje przepisy postępowania obowiązujące dla I instancji sądowej.

Wyrok sądu okręgowego, wydany w II instancji, jest prawomocny.

Art. 18. Grzywny ściągane będą w trybie administracyjnym na rzecz Skarbu Państwa względnie funduszu drogowego związku komunalnego, zależnie od tego, do jakiej kategorii drogi środki przewozowe służyć miały.

Art. 19. Postanowienia rozporządzenia niniejszego stosuje się również do dróg, stanowiących własność Państwa, a nie będących drogami publicznymi.

Art. 20. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 21. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*
